

**ВЪЛШЕБНАТА РАКОВИНА
КИТАЙСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА, ПРЕРАЗКАЗАНА
ОТ БИСТРА ЖЕЧКОВА**

Превод от китайски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Живял някога в едно селце на брега на океана снажен и работлив момък. Казвал се Ванг-Чо-лин. Ванг-Чо-лин бил рибар. Той излизал призори с малката си лодка в океана и се връщал към залез слънце. Момъкът продавал своя улов на богатите търговци. Ала уловът не всякога бивал голям. Дори един ден Ванг-Чо-лин не можал да хване нито една рибка. Още първия път, когато хвърлил мрежата, в нея попаднала само една раковина. Той я взел и я хвърлил обратно в океана. Ала до вечерта всеки път, когато изтеглял мрежата, момъкът не намирал в нея нищо друго освен същата златиста раковина. Колкото и далеч от лодката да я запращал, тя пак попадала в мрежата му.

Слънцето залязло. Настъпил здрач. Ванг-Чо-лин не преставал да мята и изтегля мрежата и всеки път връщал черупката наново във водата. Свечерило се съвсем. Океанът притъмнял. Момъкът хвърлил за последен път мрежата. Когато я изтеглил, златистата раковина пак била в нея. Разбрал най-сетне Ванг-Чо-лин, че не ще се отърве от тази черупка, взел я и я задържал в ръката си. Раковината заблестяла като малка звезда в безлунната нощ. Момъкът я сложил в пазвата си и загребал към брега. Подухвал лек ветрец. Потната риза застудяла на гърба на Ванг-Чо-лин, ала в пазвата си той усещал топлинка.

Било късно през нощта, когато Ванг-Чо-лин стигнал у дома си. Той сложил раковината в една делва, а сам, уморен и гладен, се тръшнал на твърдото легло. Момъкът притворил очи, ала не можал да заспи.

По едно време стаята се озарила от някаква силна светлина. Погледнал младият рибар и що да види: светлината излизала от делвата, в която бил сложил раковината. А след малко в сиянието се появила чудна хубавица! Тя пристъпила към момъка и проговорила:

— Дойдох да стана твоя жена, Ванг-Чо-лин. Моето име е Ра. Искаш ли ме?

* * *

Ра била феята на раковините, една от стоте дъщери на богинята на Морския лазур. Стоте феи никога не напускали своя кристален дворец на Острова на коралите. Ра била най-малката и най-хубавата от всички.

— Толкова хубост не е на хубаво! — казвала често богинята на Морския лазур, като гледала замечтаните очи на Ра.

Ра обичала да гледа от прозореца. И ето, един ден тя съгледала в океана лодката с младия рибар. Ра почнала да чака всеки ден и всеки ден виждала момъка. Виждала тя колко е снажен и сръчен. Разбрала колко е силен и весел. Та как няма да разбере? Ванг-Чо-лин по цял ден мятал и изтеглял мрежата, като пеел с топлия си кадифен глас.

„Ако всички смъртни са толкова хубави, работливи и весели, светът на хората навярно е прекрасен!“ — завидяла Ра и замечтала да отиде при хората.

Една нощ Ра излязла скришом от двореца, изтичала до края на скалата, превърнала се в раковина и се търкулнала във водата. Така тя достигнала хижата на Ванг-Чо-лин.

* * *

— Искаш ли ме за жена? — повторила въпроса си Ра.

Ванг-Чо-лин разтъркал очите си и пак погледнал:

— Истина ли е това, или сънувам? — попитал той с пресъхнали от изненада устни.

Ра го прегърнала и сложила глава на младите му, силни гърди...

И заживели щастливо рибарят Ванг-Чо-лин и неговата прекрасна невеста. Работели те и пеели заедно.

* * *

Три години богинята на Морския лазур търсела изчезналата си дъщеря — феята на раковините. Най-сетне открила следите ѝ в малкото рибарско селце на брега на океана. Богинята на Морския лазур не можела да повярва, че в света на хората, с този беден рибар нейната дъщеря, нейната фея на раковините може да бъде по-щастлива, отколкото на Острова на безсмъртието. Тя заповядала на Ра още същата нощ, преди да настъпи утринната зора, да се върне на острова. Ако ли не стори това, богинята на Морския лазур ще накара океана да

се надигне от бреговете си, да залее и да унищожи целия свят на смъртните.

Ра вече била толкова обикнала своя мъж и всички хора, че от страх да не загинат се подчинила.

Когато се събудил заранта, Ванг-Чо-лин видял, че е сам. Той веднага отгатнал какво се е случило, влязъл в лодката си и загребал с все сила към Острова на коралите.

Като го видяла да приближава, богинята на Морския лазур страшно се разгневила. От нейния гняв засвистял вятър. Оловни облаци закрили изгряващото слънце. Забушувал океанът. Малката рибарска лодка се носела като орехова черупка върху яростните вълни, ала Ванг-Чо-лин здраво стискал кормилото.

В това време в кристалния дворец на Острова на коралите Ра плачела и молела майка си да смири гнева си и да спре бурята. Ала нейните сълзи и молби още повече разгневили богинята на Морския лазур. Светкавици като огнени змии се застрелкали над малката лодка. Гръмотевици разтърсили натежалото небе и заплашвали да го сгромолясат върху младия рибар. Ала Ванг-Чо-лин бил неустрашим. Неговата вяра в обичта на Ра му давала сили да се бори с водната стихия и да дочака победата на справедливостта!

И наистина, богинята на Морския лазур се уморила да беснее, а Ванг-Чо-лин, здрав и читав, все още сновял в яростната буря и вече трето денонощие неговата лодка обикаляла Острова на коралите. Богинята на Морския лазур била изумена от любовта на младия рибар, от смелостта и волята му, от неговите неизчерпаеми сили. Тя била трогната от голямата обич на Ванг-Чо-лин, от огромната човешка обич! Богинята на Морския лазур се тръшнала победена. В този миг облаци се разнесли, вятърът утихнал, укротил се океанът. Заблестяло небето в чудна утринна синева.

— Върви, моя малка фею на раковините! — казала най-сетне богинята на Морския лазур. — Иди, Ра! Иди завинаги при своя избраник! Иди... при хората...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.